

Du redelige Sjöman

Du re-de-li-ge Sjöman som vågar ditt blod, För Ko-
 Wi wänte med glädje din ankomst så god, Från bru-
 nung och Fäder-nes- land, sande våg til vår strand, Vår kärlek är ren, som
 Spelenes sken Min blom- strande ungdom förutan all
 mehn, Jag öfwar och är icke sen.

1. Du redelige Sjöman som vågar ditt blod,
 För Konung och Fädernesland,
 Wi wänte med glädje din ankomst så god,
 Från brusande våg til vår strand,
 Vår kärlek är ren, som Spelenes sken
 Min blomstrande ungdom förutan all mehn,
 Jag öfwar och är icke sen.
2. Men uslaste lefnad beblandat med pust
 Här är intet annat än qwal,
 At lefwa jag hafwer slät ingen mer lust;
 Men tårar förutan alt tal;
 Skall blifwa mitt Bröd, Så länge på Sjö,
 Min käraste wandrar och lider stor nöd,
 Just endast at skaffa mig bröd.
3. Men hwar finnes trohet bland menniskior mer,
 Bland tusen man knapt finner en,
 En dagelig Spegel för ögon jag ser,
 Hur trohet och kärleken ren; Blir trampat uppå;
 Men huru det går,
 Tänck aldrig i werlden dig lyckligen går,
 Du måste med skammen bestå.
4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar at dö,
 Och önskar jag lågo i graf,
 Så länge min käraste wandrar på Sjö,
 Och swallar på brusande haf;
 En Änka ej kan så sörja sin man,
 Som jag sörjer wännen, ack! gifwe at han,
 Låg bäddader uti min famn.
5. Jag är nu uti mina blomstrande år,
 Upammat af swagaste kön,
 Så länge som hjertat och minnen förmår,
 För dig will jag bedja en bön;
 Låt flickorna små, Ostadiga gå
 Och wänta på den som de aldrig kan få,
 Til slut få de ogifta gå.
6. Jag nödgas at säga hwad jag icke bör
 Som nedrigit är om mitt kjön,
 Man ofta, Gud bättre förspörjer och hör,
 Hur de gifwa kärleken lön,
 Ty ungdomen nu, de önska stå bru;
 Men öfwa sin kärlek mot sex eller sju,
 Det räknas för ingenting nu.
7. Ack! uslaste trälar föragtar ej den
 Som nögd med sin fattigdom är,
 Upsöker bland jordiska trälar en wän,
 Som gyllene gåfwor frambär,
 När Herren tar sitt Hwad kallar du dit;
 Då är jag förnögder med det som är mitt
 Och lefwer för omsorger qwitt.
8. Til slut will jag bedja at himmelen må
 förbarma sig öfwer de män,
 Som våga mot döden på böljorna blå!
 Bland dem är jag också en wän,
 Gud hjelpe dem så Mot frestelsen stå,
 At wi dem med glädje en gång skåda må
 Och muntligt med dem tala få.